Słupsk/Gdańsk, 23 lipca 2025 roku

Dr hab. Marcin Glicz, LL.M.
Profesor Uniwersytetu Pomorskiego w Słupsku
Instytut Prawa i Administracji

Recenzja
rozprawy doktorskiej mgr. Dominika Mizerskiego
„Instrumenty długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy spółek publicznych – analiza prawnoporównawcza"
(Katowice, ss. 394),
przygotowanej pod kierunkiem prof. dra hab. Piotra Piniora

I. Uwagi ogólne

Niniejsza recenzja została sporządzona w wykonaniu uchwały nr 223/2025 z 29 kwietnia 2025 roku Rady Naukowej Instytutu Nauk Prawnych Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Stosownie do art. 187 ust. 1 i 2 ustawy z 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 z późn. zm.) rozprawa doktorska ma prezentować ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie naukowej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Przedmiotem rozprawy doktorskiej ma być natomiast oryginalne rozwiązanie problemu naukowego.

Rozprawa doktorska powinna zostać poddana ocenie w trzech aspektach: pod względem merytorycznym, formalno-redakcyjnym oraz na płaszczyźnie metodologicznej. Ocena merytoryczna obejmuje przede wszystkim trafność wyboru tematu dysertacji, przyjęte

założenia a priori, sposób udzielenia odpowiedzi na postawione pytania badawcze, stopień wyczerpania przedstawienia problemu naukowego oraz jakość argumentacji zastosowanej do formułowania szczegółowych tez. Struktura pracy, podział treści, kompozycja praz sposób konstruowania wypowiedzi stanowią z kolei przedmiot oceny rozprawy w aspekcie formalno-redakcyjnym. Natomiast w ocenie pod kątem metodologicznym następuje weryfikacja prawidłowości procesu badawczego oraz zastosowanych w tym zakresie narzędzi.

II. Ocena merytoryczna rozprawy

Rozprawa doktorska mgr. Dominika Mizerskiego poświęcona jest problematyce udziału akcjonariuszy w sprawowaniu nadzoru korporacyjnego w spółkach publicznych w kontekście instrumentów wspierających ich długoterminowe zaangażowanie. Instytucja spółki publicznej od długiego czasu stanowi przedmiot zainteresowania nauki prawa, czego dowodem są liczne wypowiedzi w piśmiennictwie, w tym także opracowania o charakterze monograficznym, analizujące regulacyjne sposoby zwiększania aktywnej partycypacji akcjonariuszy.

Doktorant podjął się pogłębionej analizy zagadnienia udziału akcjonariuszy w sprawowaniu nadzoru korporacyjnego z nowej oryginalnej perspektywy badawczej, czyniąc przedmiotem badań instrumenty zachęcania akcjonariuszy do długoterminowego zaangażowania. Stosowne regulacje w tym zakresie zostały wprowadzone do krajowych porządków prawnych w następstwie implementacji dyrektywy 2017/828. Problematyka ta zasługuje na opracowanie w postaci rozprawy doktorskiej co najmniej z dwóch powodów. Po pierwsze, dotyczy zagadnień na styku różnych zespołów norm prawnych (prawa spółek handlowych oraz prawa rynku kapitałowego). W odróżnieniu od spółki akcyjnej, której podstawę modelu regulacyjnego stanowią pewne typowe stosunki gospodarcze odzwierciedlone w przepisach kodeksu spółek handlowych, spółka publiczna została poddana regulacji opartej na odmiennym paradygmacie. W modelowym ujęciu członkostwo akcjonariusza w spółce akcyjnej jest co do zasady więzią o charakterze trwałym. W spółce publicznej struktura członkostwa nie ulega zmianie. Stosunek ten ma wprawdzie tę samą treść jak przypadku spółki akcyjnej modelowej, ale ulega on jednak pewnej relatywizacji wskutek skrócenia horyzontu inwestycyjnego akcjonariuszy. Recenzowana rozprawa porusza problem naukowy wyłaniający się na tle wzajemnych relacji statusu inwestorskiego akcjonariusza spółki publicznej oraz statusu korporacyjnego, którego regulacje pełnią funkcję pomocniczą i stabilizującą w stosunku do decyzji o nabyciu akcji spółki.

Po drugie, Doktorant uczynił przedmiotem rozważań zagadnienie długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy jako instrumentu wspierającego prawidłowe funkcjonowanie

mechanizmów nadzoru korporacyjnego w spółce publicznej. Instrumenty służące zwiększeniu aktywnej partycypacji akcjonariuszy w spółce publicznej stanowiły domenę harmonizacji przez dyrektywę 2007/36/WE, której celem było ułatwienie wykonywania praw akcjonariuszy metodami alternatywnymi wobec tradycyjnego osobistego uczestniczenia w zwołanym walnym zgromadzeniu spółki. Dyrektywa 2017/828 jest natomiast wyrazem dążenia prawodawcy unijnego do poprawy ładu korporacyjnego przez ustanowienie instrumentów zachęcających akcjonariuszy do większego, długoterminowego zaangażowania w sprawowanie nadzoru. Kompleksowa ocena sposobu implementacji oraz skuteczności tych instrumentów zasługuje ze wszech miar na opracowanie monograficzne.

Wybór tematu należy zatem uznać za w pełni uzasadniony i doniosły, tym bardziej, że poruszane w pracy zagadnienia nie były dotychczas przedmiotem kompleksowych analiz w naukach prawnych. Temat został sformułowany prawidłowo, zarówno z teoretycznego jak i praktycznego punktu widzenia. Dotyczy on bowiem problematyki złożonej w warstwie teoretycznej i w warstwie normatywnej. Dodatkowo, stosowanie przepisów regulujących instrumenty pobudzania zaangażowania akcjonariuszy rodzi szereg problemów dla samej praktyki korporacyjnej spółek publicznych. Recenzowana praca taką właśnie tematykę podejmuje.

Realizacja wyznaczonego przez Doktoranta zadania badawczego niewątpliwie wymagała w pierwszej kolejności wyjaśnienia przyczyn podjęcia tematu oraz sformułowania problemu badawczego, określenia celu pracy a także postawienia hipotez badawczych oraz tez rozprawy. Elementy te zostały jasno wskazane we wprowadzeniu do rozprawy. W rozdziale 1 dysertacji, Autor przedstawił natomiast istotę problemu zaangażowania akcjonariuszy w spółkach publicznych w kontekście problematyki nadzoru korporacyjnego. W tym samym rozdziale zostały także omówione kluczowe dla dalszego wywodu pojęcia oraz zostały scharakteryzowane metody pobudzania zaangażowania akcjonariuszy. Warto byłoby w tej części rozprawy poszerzyć rozważania w zakresie istoty zaangażowania o zagadnienia interesu akcjonariusza spółki publicznej. Stosunki prawne związane ze spółką publiczną stanowią bowiem pole wzajemnego oddziaływania interesów akcjonariuszy oraz interesów inwestorów. Omówienie w dalszej części rozdziału 1 teorii i koncepcji wyjaśniających problematykę zaangażowania akcjonariuszy spółek publicznych, w szczególności w kontekście relacji zachodzących między reżimem korporacyjnym spółki publicznej a regulacjami rynku kapitałowego, dowodzi umiejętności Doktoranta w zakresie budowania podstawy teoretycznoprawnej analizowanej problematyki. Podstawa teoretyczna pozwala lepiej zobrazować charakter powiązań akcjonariuszy ze spółką publiczną z perspektywy długości horyzontu inwestycyjnego. Rozdział 1 dysertacji należy zatem uznać za bardzo przydatne wprowadzenie w problematykę stanowiącą przedmiot dalszych analiz.

W rozdziale 2 Doktorant przedstawił warstwę normatywną instrumentów długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy, trafnie odnotowując wielość regulacji prawnych przyjętych przez prawodawcę unijnego na przestrzeni ostatnich dwudziestu pięciu lat w zakresie sposobów zwiększania zaangażowania akcjonariuszy. Opisując kompleks zagadnień oraz wzajemny stosunek regulacji dyrektywy 2007/36/WE i dyrektywy 2017/828, Autor prawidłowo rozpoznał kierunki polityki prawa w powiązaniu z celami jakie te akty mają realizować.

Właściwe analizy instrumentów długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy zostały przeprowadzone w rozdziałach 3-6 dysertacji, przy czym każdy z nich poświęcony został rozważaniom na temat odrębnego instrumentu zaangażowania: transakcjom z podmiotami powiązanymi, polityce wynagrodzeń, zasadom identyfikacji i komunikacji akcjonariuszy ze spółką oraz ułatwianiu wykonywania przez akcjonariuszy swoich praw. Autor formułuje w tym zakresie szereg oryginalnych twierdzeń, uzasadniając je zgodnie z kanonami obowiązującymi w nauce prawa. Za wartościowe uważam wyniki badań prawnoporównawczych obejmujących sposoby harmonizacji, w szczególności w kontekście oceny efektywności regulacji implementowanych do polskiego porządku prawnego.

Wnioski z przeprowadzonej przez Doktoranta analizy unormowania transakcji z podmiotami powiązanymi należy uznać za trafne. W szczególności słuszna jest teza, że uregulowanie odgrywa kluczową rolę w ochronie majątku spółki oraz interesów akcjonariuszy mniejszościowych a jego działanie zwiększa poziom transparencji spółki publicznej oraz zapobiega nieuzasadnionym transferom aktywów spółki do podmiotów z nią powiązanych. Aprobująco należy się także odnieść do twierdzeń o zasadności przypisania kompetencji w tym zakresie organowi nadzorującemu w spółce, zwłaszcza że zostały one odpowiednio poparte argumentami opartymi na wynikach analiz komparatystycznych. Za wartościowy uważam także wniosek Doktoranta o znikomym wpływie na zaangażowanie akcjonariuszy reżimu transakcji z podmiotami powiązanymi. Nie jestem natomiast przekonany o trafności poglądu Doktoranta na temat nieprawidłowego umiejscowienia regulacji transakcji z podmiotami powiązanymi w ustawie o ofercie publicznej. Przedstawiona w tym zakresie przez Doktoranta krytyka o błędnej transpozycji opiera się na generalizującym argumencie o dychotomicznym podziale regulacji na publicznoprawną i prywatnoprawną, który prowadzi do nadmiernych uproszczeń. Zabrakło jednak w tym zakresie pogłębionej analizy chociażby warstwy aksjologicznej regulacji. Stosownie do motywów dyrektywy skuteczne i trwałe zaangażowanie akcjonariuszy jest jednym z filarów modelu ładu korporacyjnego spółek notowanych na rynku regulowanym. Dlatego materia ta, w mojej ocenie, powinna być uregulowana poza kodeksem spółek handlowych, czyli w ustawie o ofercie publicznej

i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

Kolejnym wartościowym fragmentem recenzowanej pracy jest analiza unormowania w zakresie polityki wynagrodzeń zawarta w rozdziale 4. Autor odnotowuje wpływ regulacji na zwiększenie zaufania inwestorów oraz niwelowanie informacyjnej asymetrii między zarządem a akcjonariuszami, dodatkowo dostrzegając jej oddziaływanie na aktywność akcjonariuszy na walnych zgromadzeniach. Sformułowane w tym zakresie twierdzenia oraz ich uzasadnienie zostały poparte argumentami z analiz prawnoporównawczych. Krytycznie oceniam natomiast stanowisko Doktoranta, że implementacja przepisów dotycząca polityki wynagrodzeń została transponowana do polskiego porządku prawnego w sposób niewłaściwy z uwagi na umiejscowienie systemowe. Podtrzymuję w tym miejscu kontrargumentację przedstawioną w stosunku do tezy o wadliwym umiejscowieniu regulacyjnym problematyki transakcji z podmiotami powiązanymi. Aprobująco natomiast należy ocenić wnioski płynące z dokonanej w rozdziale 5 analizy problematyki identyfikacji akcjonariuszy, komunikacji akcjonariuszy ze spółką oraz ułatwiania wykonywania praw przez akcjonariuszy. W szczególności na aprobatę zasługuje wniosek o braku poprawy sytuacji prawnej akcjonariuszy w zakresie komunikacji ze spółkami.

Analizy regulacji nakładających na inwestorów instytucjonalnych, podmioty zarządzające aktywami i doradców inwestorów w związku z głosowaniem obowiązki w zakresie przejrzystości stanowią przedmiot wywodów zawartych w rozdziale 6. Doktorant formułuje tezę, że poszczególne instrumenty pobudzania aktywności inwestorów wywarły niewielki wpływ na zmianę ich postaw, aczkolwiek ich wartość informacyjna zwiększa poziom transparentności, co może przekładać się nie tyle na wzmocnienie roli akcjonariuszy, co na bardziej świadome wykonywanie przez nich prawa głosu.

Szczególnie wartościowym elementem recenzowanej pracy jest rozdział 7, który zawiera sformułowane na podstawie analiz statystycznych uwagi na temat wpływu implementowanych regulacji na zaangażowanie akcjonariuszy. Badania te oceniam za istotne w realizacji założeń celów pracy. Na uznanie zasługuje fakt, że Doktorant umiejętnie dokonał doboru próby badawczej oraz przeprowadził proces przekształcenia konstrukcji normatywnych, a zatem abstrakcyjnych, w konkretne mierzalne wskaźniki umożliwiające przeprowadzenie badania. Badanie to miało doprowadzić do ustalenia, czy we wskazanym okresie nastąpił wzrost odsetka akcji reprezentowanych na walnych zgromadzeniach oraz jakie były przyczyny tych zmian. Wyniki badań statystycznych stanowiły podstawę do sformułowania twierdzenia, że nie doszło do wystąpienia istotnego wzrostu średniego odsetka akcji reprezentowanych na zwyczajnych walnych zgromadzeniach spółek, których akcje zostały dopuszczone

do obrotu na rynku regulowanym w wybranych do analizy państwach. Podkreślenia wymaga fakt, że Doktorant poddał uzyskane wcześniej wyniki krytycznej ocenie, której podstawą były okoliczności korygujące (np. nabywanie znacznych pakietów akcji). Uważam, że przeprowadzone przez Doktoranta badania z zastosowaniem metody statystycznej wzbogacają wcześniejsze analizy teoretycznoprawne o element mierzalny, który stanowi istotne narzędzie oceny efektywności obowiązujących regulacji. Rozprawa doktorska zawiera w tym zakresie wyniki pozasytemowej oceny obowiązujących regulacji pobudzania aktywności akcjonariuszy, która zmierza do ustalenia, czy prawodawca zapewnienia pożądany z punktu widzenia mechanizmów nadzoru korporacyjnego poziom aktywności akcjonariatu spółki publicznej. Analizy empiryczne stanowiły podstawę do sformułowania godnej poparcia tezy, że regulacje wprowadzone w ramach implementacji do krajowych porządków prawnych, doprowadziły w większym stopniu do zwiększenia transparentności spółek, a tylko w niewielkim stopniu wzmocniły rolę akcjonariuszy w nadzorze korporacyjnym. Dodatkowo, Doktorant słusznie dostrzegł, że nie sposób stwierdzić, że instrumenty długoterminowego zaangażowania zmieniły indywidualne założenia inwestycyjne akcjonariuszy, powodując że przyjmą oni w każdym przypadku długoterminową strategię inwestycyjną.

Wnioski *de lege ferenda* zostały przedstawione w rozdziale 8 recenzowanej rozprawy. Większość z nich zasługuje na aprobatę. W szczególności, za słuszny uznaję postulat rozszerzenia wyjątku obejmującego wyłączenie stosowania reżimu transakcji z podmiotami powiązanymi do transakcji między spółką a podmiotem zależnym od podmiotu pozostającego w stosunku kontroli ze spółką giełdową. Kontrola wynikająca z posiadania pośrednio znacznego pakietu akcji stwarza możliwość wywierania znaczącego wpływu na zarządzanie spółką zależną także w kwestiach majątkowych. Wybrane z prezentowanych wniosków *de lege ferenda* inspirują do sformułowania kilku uwag krytycznych celem zainicjowania dyskusji polemicznej. Nie jestem przekonany co do zasadności postulowanego przez Doktoranta rozszerzenia zakresu obowiązku publikacji informacji poufnych z art. 17 rozporządzenia w sprawie nadużyć na rynku o treść informacji o istotnej transakcji określoną w art. 90i ust. 2 ustawy o spółkach publicznych na wzór rozwiązania obowiązującego w niemieckiej ustawie o spółkach akcyjnych. Interesujące byłoby w tym zakresie poznanie stanowiska Doktoranta na temat relacji obowiązku ogłaszania o transakcjach zawieranych przez spółkę z podmiotem powiązanym oraz obowiązku ratyfikacyjnego w kontekście reżimu informacji poufnych, a w szczególności przesłanek kwalifikacji informacji o transakcji jako poufnej w rozumieniu art. 7 rozporządzenia o nadużyciach na rynku. W kontekście sformułowanego przez Doktoranta wniosku *de lege ferenda* o rozszerzenie zakresu podmiotowego spółek uprawnionych do identyfikacji swojego akcjonariatu, interesujące byłoby poznanie stanowiska Doktoranta na temat projektowanej

nowelizacji kodeksu spółek handlowych w zakresie zniesienia podziału akcji na akcje imienne i na okaziciela oraz zwiększenia obowiązków informacyjnych spółek oraz podmiotów prowadzących rejestr akcjonariuszy. Nie jestem przekonany o słuszności stanowiska Doktoranta o potrzebie wyłączenia sankcji przewidzianej w art. 17 kodeksu spółek handlowych do transakcji dokonanej bez wymaganej zgody rady nadzorczej. Niejasność pojęcia transakcji i stan niepewności co do skuteczności transakcji nie uzasadnia odejścia od mechanizmu kontroli prewencyjnej z art. 17 § 1 k.s.h., tym bardziej że Doktorant przyłączył się do prezentowanego w doktrynie poglądu o nieważności czynności z możliwością jej konwalidacji.

Dysertację zamyka zakończenie, które zawiera usystematyzowane podsumowanie rozważań w postaci wniosków końcowych oraz rekapitulacji badań. Przeprowadzony proces badawczy doprowadził Autora do wielu cennych konkluzji. Odnotować należy, że konkluzje te zostały oparte na umiejętnie przeprowadzonej analizie prawnoporównawczej. Doktorant wykazał, że prawodawca unijny prawidłowo zidentyfikował problem pasywności akcjonariatu i deficyty regulacyjne w zakresie sprawowania nadzoru korporacyjnego, ale przyjęte w tym zakresie rozwiązania bardziej przyczyniły się do podniesienia poziomu transparentności spółek publicznych niż do zwiększenia roli akcjonariatu w kontekście nadzoru korporacyjnego.

W podsumowaniu uwag merytorycznych należy stwierdzić, że szczegółowe twierdzenia Doktoranta, wynikające z zastosowanej argumentacji w celu udzielenia odpowiedzi na postawione pytania badawcze realizują w całości przyjęte założenia i pozwalają na potwierdzenie wyczerpującego przedstawienia problemu naukowego oraz jego oryginalnego rozwiązania a także świadczą o posiadaniu wiedzy teoretycznej w dyscyplinie nauki prawne. Sformułowane tezy są interesujące i inspirują do dalszej dyskusji.

III. Ocena strony formalno-redakcyjnej rozprawy

Struktura pracy jest prawidłowa i odpowiada należytemu przedstawieniu zagadnienia badawczego. Dysertacja została podzielona na osiem rozdziałów, odpowiadających poszczególnym obszarom analizy. Kompozycja pracy uwzględnia pożądaną proporcję w zakresie obszerności poszczególnych elementów, w tym struktury i zakresu rozdziałów. Poszczególne rozdziały rozpoczynają się od uwag o charakterze ogólnym, zawierających wprowadzenie do analizowanych zagadnień. Rozdziały stanowiące główne obszary analizy zawierają dodatkowo podsumowania prezentujące najważniejsze wnioski.

Proces badawczy od strony formalnej jest prowadzony w sposób uporządkowany. Doktorant określa problemy badawcze, wyodrębniając w ich ramach szereg pytań szczegółowych,

wskazując jednocześnie zamiar ukazania materii normatywnej instrumentów długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy w szerszym, prawnoporównawczym i empirycznym kontekście. Strukturę wywodu zamyka zakończenie, zawierające zestawienie głównych wniosków oraz weryfikację przyjętych hipotez.

Wypowiedzi Doktoranta są klarowne i spójne. Wywód zarówno w warstwie teoretycznej jak i w warstwie normatywnej jest logiczny i nie stwarza żadnych problemów w podążaniu za tokiem myślowym Autora. Jest prowadzony bez zbędnych powtórzeń i reasumpcji. Ponadto, sposób prowadzenia wywodu dowodzi bardzo dobrej znajomości badanej problematyki i wykracza poza powierzchowne spostrzeżenia. Praca jest napisana poprawnym językiem z zachowaniem dyscypliny terminologicznej z obszaru prawa spółek handlowych. Uchybienia językowe zdarzają się bardzo rzadko, np. „ustawodawca unijny" (s. 19 i n.), „określonego ułamku" (s. 31), „przysposobienia majątkowe" (s. 53), „przyczyny braku zaangażowania maja różne przyczyny" (s. 345), „rekapitalizacja rozważań" (s. 348). Poglądy i oceny prezentowane są co do zasady w sposób wyważony. Przypisy oraz bibliografia sporządzone są bez zastrzeżeń i prezentują wysoki poziom warsztatowy. Praca jest bardzo dobrze udokumentowana a baza źródłowa jest kompletna. Wykorzystano blisko 500 pozycji literatury, z których ponad połowa to publikacje zagraniczne. Doktorant dokonał w tym zakresie bardzo obszernego przeglądu piśmiennictwa państw obcych odnoszącego się do poszczególnych zagadnień z analizowanych porządków prawnych a ponadto, co zasługuje na uznanie, przeglądu publikacji zagranicznych prezentujących koncepcje i teorie wyjaśniające istotę spółki publicznej z różnych perspektyw. W części bibliograficznej zostało powołane także orzecznictwo sądów oraz krajowe i międzynarodowe materiały źródłowe. Pod względem edytorskim, recenzowana rozprawa została przygotowana wręcz wzorowo.

IV. Metody badawcze

Koncepcja przeprowadzenia procesu badawczego jest należycie przemyślana. Problem badawczy, który dotyczy instrumentów długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy został postawiony prawidłowo. Doktorant wyraźnie określił też cel badań oraz sformułował hipotezy badawcze, które weryfikuje w toku późniejszego wywodu. Dobór metod badawczych należy ocenić jak najbardziej pozytywnie. Doktorant posłużył się przede wszystkim metodą dogmatyczno-prawną, a zatem metodą interpretacji tekstów prawnych przy zastosowaniu powszechnych reguł wykładni. W pracy w niezbędnym zakresie uwzględniono także analizy z użyciem metody historycznoprawej, na podstawie której Autor sformułował wnioski dotyczące genezy i ewolucji regulacji instrumentów długoterminowego zaangażowania

akcjonariuszy. Doktorant wykorzystał również metodę komparatystyczną, która co do zasady powinna być obowiązującym standardem rozprawach doktorskich, zwłaszcza gdy analizowana instytucja prawa nie jest specyficznie polska, a jej źródłem są regulacje prawa Unii Europejskiej. Na uznanie zasługuje umiejętne użycie w rozprawie tej metody. W pierwszej kolejności został określony cel jej zastosowania, obejmujący sposoby implementacji, podobieństwa oraz różnice w unormowaniu instrumentów długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy. W dalszej części Doktorant określił precyzyjnie zasięg zastosowania metody prawnoporównawczej oraz sposób prezentowania odwołań do prawa obcego. Doktorant ograniczył studium komparatystyczne do badania prawa polskiego, niemieckiego oraz włoskiego, trafnie uzasadniając kryteria selekcji analizowanych porządków prawnych. Zastosowanie metody komparatystycznej oraz obszerna baza źródłowa zagranicznego piśmiennictwa pozwoliły Doktorantowi przedstawić podejście do omawianej problematyki w wytypowanych systemach prawnych z szerszej perspektywy oraz sformułować interesujące wnioski na temat zgodności poszczególnych unormowań z przepisami dyrektywy 2017/828 i sposobu rozwiązania ewentualnych sprzeczności. Metoda komparatystyczna była także narzędziem weryfikacji poprawności i wiarygodności wyników, co znalazło wyraz w stosowanej przez Autora argumentacji przy wyjaśnianiu problemów regulacji instrumentów wspierania długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy.

Doktorant posłużył się w pracy także metodą statystyczną, która pełni w mojej ocenie szczególnie istotną rolę w realizacji założeń pracy. Jest to cenne narzędzie metodologiczne, które umożliwia dokonanie oceny efektywności obowiązujących regulacji, pozwalając odpowiedzieć na pytanie, czy został osiągnięty pożądany z punktu widzenia mechanizmów nadzoru korporacyjnego poziom zaangażowania akcjonariatu spółki publicznej.

Wnioski końcowe:

W konkluzji należy stwierdzić, że rozprawa doktorska mgr. Dominika Mizerskiego „Instrumenty długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy spółek publicznych – analiza prawnoporównawcza" prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie nauki prawne i potwierdza umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Przedmiotem rozprawy mgr. Dominika Mizerskiego jest oryginalne rozwiązanie problemu naukowego.

W związku z powyższym, spełnione zostały przesłanki z art. 187 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, a zatem mgr Dominik Mizerski może zostać dopuszczony do dalszych etapów postępowania w sprawie nadania stopnia doktora.

Wniosek o wyróżnienie rozprawy

Rozprawa doktorska mgr. Dominika Mizerskiego jest pierwszym kompleksowym opracowaniem problematyki długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy spółek publicznych. Stanowi ona w tym zakresie wypełnienie luki w polskiej doktrynie prawa spółek handlowych. Rozprawa posiada nie tylko walor oryginalnego rozwiązania problemu naukowego, ale dodatkowo stanowi nowatorskie studium empiryczne skuteczności obowiązujących regulacji.

Pan mgr Dominik Mizerski podjął się niełatwego zadania polegającego na ustaleniu, czy koncepcja normatywna instrumentów pobudzających długoterminowe zaangażowanie akcjonariuszy spółki publicznej okazała się skuteczna z perspektywy poprawy nadzoru korporacyjnego. Trudność tego zadania wynika z szerokiego pola wzajemnego oddziaływania na siebie regulacji sfery korporacyjnej spółki publicznej i unormowań prawa rynku kapitałowego.

Doktorant bardzo umiejętnie przeprowadził analizę efektywności instrumentów długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy, dostarczając podstaw do ustalenia, czy adresaci norm ustanawiających określone uprawnienia i obowiązki rzeczywiście je wykonują oraz ocenił stopień realizacji zamierzonego przez prawodawcę unijnego stanu rzeczy polegającego długoterminowym zaangażowaniu akcjonariuszy. Analiza ta ma charakter kompletny. Dotyczy bowiem zarówno sfery formalnej jak i realnej efektywności obowiązujących regulacji prawnych.

Sformułowane przez Doktoranta propozycje *de lege ferenda* należy uznać za udaną próbę rozwiązania teoretycznych i praktycznych problemów towarzyszących stosowaniu norm prawa spółek handlowych. Umiejętnie prowadzone analizy poparte przekonującą argumentacją uwzględniającą cenne wnioski prawnoporównawcze a także bardzo dobry warsztat naukowy świadczą o dużym zaangażowaniu Autora. Przedstawione w recenzji uwagi krytyczne mają głównie charakter polemiczny i nie podważają wysokiej oceny recenzowanej rozprawy doktorskiej.

Mając na względzie powyższe, składam wniosek o wyróżnienie rozprawy doktorskiej „Instrumenty długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy spółek publicznych – analiza prawnoporównawcza" autorstwa mgr. Dominika Mizerskiego.

dr hab. Marcin Glicz, LL.M., prof. ucz.

/*podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym*/

Podpisano przez/ Signed by:
Marcin
Glicz
Data/ Date: 28.07.2025 19:51
mSzafir